

1

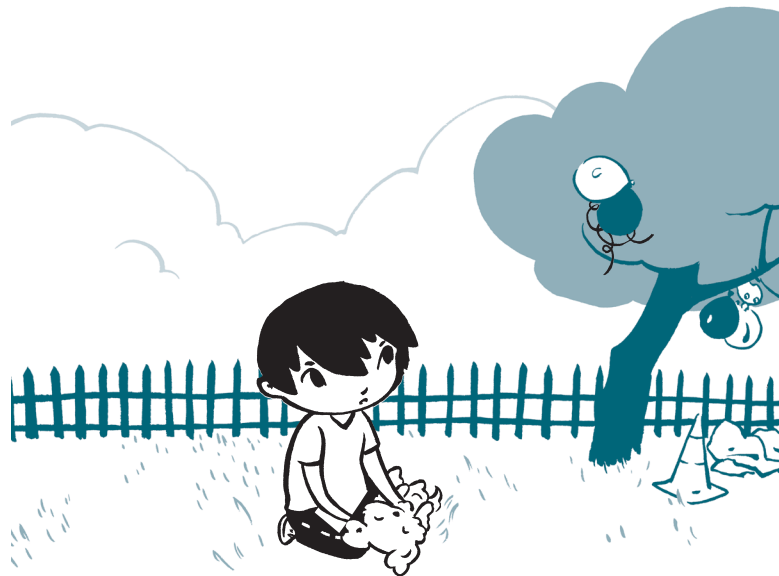
Monstriuku tapau per savo devintąjį gimtadienį, nors tada to dar nesupratau.

Aš esu Frankas Stenas. Kai tai įvyko, rengiau sode šventę.

Mūsų šeima gyveno nuobodžiamame namelyje tokiame pat nuobodžiamame miestelyje Irede.

Aš niekada neturėjau tikrų paslapčių. Gal todėl, kad neturėjau draugų, su kuriais būčiau galėjęs slapta ką nors nuveikti.

Bandžiau guostis, kad turiu knygų. Jos beveik kaip draugai, gal net geriau. Gyvenime niekada

nenutikdavo tokių įdomybių kaip knygose.
Bent jau taip maniau, kol nesuėjo devyneri.

Mama Mari iškepė skardoje didžiulį, bet nelabai gražų tortą, o medžiuose prikabino balionų. Tėtis Šelis prigalvojo žaidimų, kuriuos pats mėgo vaikystėje, tarkim, šokinėjimą su maišu.

– Bus smagu, Frankai, – visą laiką kartojo jis. – Nemanai?

Jaučiausi turįs pritarti, kad jo nenuliūdinčiau.

Iš tiesų tie žaidimai pernelyg priminė sportą, todėl man nepatiko. Tėtis vis pamiršta, kad ne visi kaip jis ir Oliveris mano, jog nėra nieko smagiau ir svarbiau už sportą. Oliveris yra mano jaunėlis brolis ir labiausiai erzinantis žmogus pasaulio istorijoje.

Vis dėlto paaiškėjo, kad žaidimų neprireiks – į šventę beveik niekas neatėjo. Dalyvavo tik

mama, tėtis ir Oliveris. Ir dar Alisa – kaimyniniame name gyvenanti tetulė. Taip pat jos šuo Ufė. Tačiau niekas iš mano klasės, nors mama išsiuntė pakvietimus visiems.

Nepanaudoti maišai liko gulėti ant žolės.

Labiausiai vargino tai, kad mama ir tėtis be galo manęs gailėjosi ir pernelyg stengėsi tai nuslėpti.

Mama vis kartojo: „Visi tikrai būtų mielai atėję, bet vasarą sunku prisikviesti – daugelis išvykę.“ Bla, bla, bla. Kurgi ne. Patikėjau.

Oliveris vaipėsi ir vartė akis, nes irgi suprantaš... Jis turėjo daugybę draugų. Šie kasdien skambindavo, ateidavo į svečius ir nuolat belsdavosi į duris, kviesdami jį į lauką pažaisti.

Alisa sėdėjo tylėdama ir šypsojosi man, lyg tiksliai žinodama, ką jaučiu. Dažnai taip

darydavo. Toji šypsena man kėlė minčių, kad aš ją myliu, bet niekam neprasitariau. Atrodė paika apie tai kalbėti – nei mes giminės, nei ką, tiesiog namas šalia.

Jos šuo Ufė buvo linksmas kaip visada. Alisa sakydavo, kad Ufė yra blogiausias pasaulyje

sargas, ir buvo teisi. Ufei patiko *visi*. Bėgdavo prie kiekvieno ir krisdavo ant nugaros, kad pakasytų pilvelį.

Nežinau Ufės veislės, tačiau labai pūkuotas. Kailiukas toks storas, kad pirštai tiesiog paskęsdavo minkštuose gauruose. Sakoma, kad visi šunys yra kilę iš vilkų, bet žiūrint į Ufę tuo patikėti labai sunku.

Paklausiau Alisos, ar galiu jį pavaišinti tortu? Ji leido. Aš paėmiau nemažą gabalėlį ir ištiesiau ranką. Ufė taip nudžiugo, kad netyčia grybštelėjo man į pirštą. Ištryško tik vienas kraujo lašelis ir ant grietinėlės atsirado raudona dėmelė, bet aš visiškai nieko nejaučiau. Alisa atrodė labai susirūpinusi.

– Viskas gerai, – patikinau aš. – Patikėkite manim.

Labiausiai buvo gaila Ufės. Žinojau, kad tikrai nenorėjo įkąsti. Jis nuleido ausis ir panarino galvą. Atrodė labai susigėdęs.

Pirštas buvo užklijuotas pleistru ir visas užsimiršo. Tada nežinojau, kad pasikeitė visas mano gyvenimas. Nė nenutuokiau, kad egzistuoja slaptas pasaulis, kurį netrukus atrasiu.